

८

येशूलेझै परोपकार गर्नु

यस अध्यायका मूल पदहरू मत्ती ५:१३,१४, फिलिप्पीहरूलाई २:१५, मर्कूस १२:३४, एफिसी ४:१५, मत्ती ४:२३-२५ र मत्ती २५:३१-४६।

यस अध्यायको मूल सार पद: "जब उहाँले भिडलाई देख्नुभयो तब उहाँको हृदय तिनीहरूमाथि करुणाले भरियो किनकि तिनीहरू थकित थिए र जताततै छरिएका थिए। तिनीहरू गोठालाबिनाका भैंडाहरू जस्तै थिए (मत्ती ९:३६ रूपान्तरित)।

भित्री हृदयदेखि नै येशूले मानिसहरूप्रति चासो राख्नुभएको थियो। उहाँमा आफ्नो भन्दा पनि तिनीहरू प्रतिको चासो बढी थियो। उहाँको सम्पूर्ण जीवन मानिसहरूमा केन्द्रित थियो। उहाँ कुनै कोठामा बसेर दया र करुणाको प्रवचन दिने व्यक्तित्व नभएर व्यक्तिगत रूपमै मानिसहरूप्रति करुणा देखाएर सेवा गर्नुहुन्थ्यो। उहाँले वरपर रहेका मानिसहरूको शारीरिक, मानसिक र आत्मिक तथा भावनात्मक आवश्यकताहरू पूरा गर्नुभएको थियो। जसले तिनीहरूका हृदयहरू उहाँले सिकाउनुहुने आत्मिक सत्यहरू सुन्न खोलिएका थिए। जब उहाँले कुष्ठरोग लागेको मानिसलाई निको पार्नुभयो, अन्धाका आँखा खोलिदिनुभयो, बहिरालाई निको पार्नुभयो, दुष्ट आत्माले सताइएका मानिसहरूलाई ती दुष्ट आत्माबाट उद्धार गर्नुभयो, भोकाएकाहरूलाई खुवाउनुभयो र आवश्यकतामा परेकाहरूको सेवा गर्नुभयो। ती सबै परोपकारीय कार्यले तिनका हृदयहरू छोडिएका थिए र तिनीहरू परिवर्तन भएका थिए।

येशूमा भएको सच्चा र इमान्दारितापूर्ण चासो तिनीहरूमा पनि भएकोले नै तिनीहरू उहाँले सिकाउनुभएको आत्मिक सत्य सुन्न तयार भएका थिए। "यदि कोहि विश्वासी, मानिसहरूका माझ सही र सफलतापूर्वक जान चाहन्छन् भने उसले येशूको तरिका वा शैली सिक्नु वा अपनाउनु जरूरी हुन्छ।

मानिसहरूको हित तथा परोपकारी भएर नै खीष्ट मानिसहरूको बीचमा घुलमिल हुनुभयो, तिनीहरूको आवश्यकतामा सेवा गर्नुभयो र तिनीहरूको विश्वास जित्नुभयो। अनि उहाँले भन्नुभयो, 'मेरो पछि लाग।'-एलेन जी हाइट, *द मिनिस्त्री अभ हिलिङ्ग*, पृ. १४३बाट रूपान्तरित। सुसमाचारको प्रचारमात्र होइन तर त्यसलाई व्यवहारमा उतारिएको थियो। जब हामी अरूको सेवामा खटिन समर्पित हुन्छौं तब हामी येशूकोझैँ जीवित गवाही हुन्छौं। यसबाट हामीले बोलेका वचनलाई पनि सत्य प्रमाणित गर्दछ। यो नै हामीले दिने प्रभावकारी गवाहीको प्रमाण हुनेछ।

१. मानिसहरूप्रति येशूको धारणा

येशूले जहिलै पनि अरूमा भएका असल गुणहरूको खोजि गर्नुहुन्थ्यो। मानिसहरूमा भएका सबभन्दा असल स्वभाव वा गुण उहाँ देखाउनुहुन्थ्यो। उहाँका विरोधी धर्मगुरु वा पण्डितहरू उहाँको क्रियाकलापप्रति धेरै आपत्ती जनाउँथे र उहाँको आलोचना गर्दथे। उहाँलाई गरिने आलोचनाहरूमध्ये एउटा प्रमुख आलोचना थियो "ल, उहाँ त पापीहरूसँग घुलमिल गर्नुहुन्छ र तिनीहरूसँगै खानपिन गर्नुहुन्छ!" (लूका १५:२ रूपान्तरित)। धर्मगुरु तथा तत्कालीन धर्म वा परम्परामा नचल्ने र परमेश्वरलाई विश्वास नगर्ने अन्य जातका मानिसहरूसँग उहाँले उठबस गर्नुभएकोले धर्मका ती मतियारहरूले येशूप्रति घोर आपत्ती जनाएका थिए। पारस्परिक सम्बन्ध र परमेश्वरसँगको सम्बन्धभन्दा धर्म, परम्परा, रितिथितिमा ती पण्डितहरूको चासो थियो अर्थात् मानिस भन्दा रितिरिवाज र धर्म तिनीहरूको निम्ति ठूलो थियो। जब येशूले यो भन्नुभयो "म त धर्मात्माहरूलाई होइन पापीहरूको निम्ति आएको हुँ ताकि तिनीहरूले पश्चाताप गरुन्" (मत्ती ९:१३ रूपान्तरित) तब ती धर्मगुरु वा यहूदी धर्मका संरक्षक भनेर दावी गर्नेहरू चकित भएका थिए।

धर्म भनेको चाल चलन रिततथितिमा रहनु हो। अन्य जाति, परदेशी र अछुतो र सर्वसाधारण वा आफ्नो स्तरमा नरहेका मानिसहरूबाट अलगिनु हो भन्ने धर्मका शास्त्री, फारसी, सदुकी र पण्डितहरूको मान्यता थियो। पापले दुषित भएका कुनै थोक वा व्यक्तिबाट अलग रहने ती धर्मगुरुहरूको नीति थियो। यो संसार सर्पबाट निस्किएको विषजस्तै पापले गर्दा विषाक्त वा प्रदुषित भएको खाल्डोमा येशू पस्नुभएको थियो। जहाँबाट मानिसहरूलाई उद्धार गर्न

सकियोस्। तिनीहरूबाट अलग हुने होइन भन्ने उहाँको नीति थियो। अन्धकारमा कैद भएको यो संसारमा येशू ज्योतिको किरण भएर चम्किनुभएको थियो (यूहन्ना ८:१२)।

येशूले मत्ती ५:१३-१६मा उहाँका भक्त वा अनुयायीहरू दुई गुण वा स्वभाव भएका हुन् भनेर उहाँले कसरी औँल्याउनुभएको थियो? येशूले ती दुई चित्रणहरूलाई किन प्रयोग गर्नुभयो होला? ती पदहरूसँगै अरू देहायका पदहरू पनि पढ्नुहोस्, यूहन्ना १:९, यूहन्ना १२:४६ र फिलिप्पीहरूलाई २:१५: "१३ "तिमीहरू पृथ्वीका नून हौ, तर नूनको स्वाद गयो भने त्यो केले फेरि नुनिलो पारिने र? त्यो त बाहिर फालिन र मानिसका खुट्टाले कुल्चनबाहेक अरू केही कामको हुँदैन। १४ "तिमीहरू संसारका ज्योति हौ। डाँडामा बसालिएको सहर लुक्न सक्दैन। १५ मानिसहरूले बत्ती बालेर पाथीले त छोप्दैन्नु, तर सामदानमा राख्दछन्, र घरमा हुने सबैको निम्ति त्यसले उज्यालो दिन्छ। १६ यसरी नै तिमीहरूको ज्योति मानिसहरूका सामुन्ने चम्कोस्, र तिनीहरूले तिमीहरूका सुकर्म देख्नु, र स्वर्गमा हुनुहुने तिमीहरूका पिताको महिमा गरून्।" (मत्ती ५:१३-१६), यूहन्ना १:९ "हरेक मानिसलाई ज्ञान प्रदान गर्ने साँचो ज्योति संसारमा आउँदैहुनुहुन्थ्यो।", यूहन्ना १२:४६ "म संसारमा ज्योति भएर आएको छु, ताकि ममाथि विश्वास गर्ने अन्धकारमा नरहोस्।" र फिलिप्पीहरूलाई २:१४-१५ "१४ गनगन अथवा वाद-विवाद नगरी सबै काम गर्दैजाओ, १५ कि तिमीहरूचाहिँ निर्दोष र सुधा भएर टेढा र बरालिएका पुस्ताको बीचमा परमेश्वरका निष्कोट सन्तान होओ, जुन पुस्ताको बीच संसारमा तिमीहरू ताराहरूझैँ चम्कन्छौ।"

पौराणिक संसारमा नून एक अत्यन्तै महत्वपूर्ण चिज थियो। त्यो धेरै मूल्यवान् पनि थियो। रोमीहरूको राज्यमा नूनलाई पैसाको रूपमा प्रयोग गरिन्थ्यो। नून भएको घरलाई धनाढ्य घरको रूपमा मानिन्थ्यो। नून ठूलो धनको प्रतीक थियो। खानालाई स्वाद दिन र खानालाई सुरक्षित राख्न वा नबिग्रनबाट जोगाउन मानिसहरू नूनलाई नै प्रयोग गर्दथे। येशूले "तिमीहरू पृथ्वीका नून हौ" भनेर उहाँका अनुयायीहरूलाई सम्बोधन गर्नुभयो। यसको मतलब संसारको धनी वा अत्यन्तै शक्तिशाली, बलवान र धनी मानिसहरू हुनु भन्नु भएको होइन। यस संसारमा भएका उपलब्धीहरू, विज्ञानका आविष्कारहरू, राजनैतिकरूपमा शक्तिशालीहुनु, ज्ञान वा दर्शनमा उच्च सम्मान

पाउनु र धनसम्पत्तिको अर्बपतिहुनु भन्दा परमेश्वरको राज्यको निम्ति प्रभाव पार्ने समर्पित इसाई हुनु भनेर येशूले भन्नु भएको थियो। र ती नुन जसले प्रेम, निश्चार्थता र सेवाभावलाई जनाउदछ। अनि जहाँ ती नुन जस्तै गुनिला मानिहरू हुन्छन् तिनले समग्र समाज र राष्ट्रलाई नै प्रेम र सेवाद्वारा खीष्टको गवाही दिनेछन् ।

दोस्रो चित्रणमा येशूले आफ्ना भक्तहरूलाई भन्नुभयो "तिमीहरू यस संसारका ज्योति हौ" (मत्ति ५:१४)। याद गर्नुहोस्, बत्ती वा ज्योतिले अन्धकार हटाउँछ भन्ने होइन। तर यो अन्धकारमा चम्किन्छ। बत्तिले अन्धकारबाट अलग गर्दैन तर यसले अन्धकारलाई छेड्दछ। यसले अन्धकारलाई नै चम्काइ दिन्छ। येशूका भक्तहरूले यस संसारमा भएका अन्धकारलाई छेड्ने काम गर्दछन्। तिनीहरू रहेका छरछिमेक वा गाउँ, सहरहरूमा बत्ती वा ज्योति भएर चम्किन्छन् र परमेश्वरको महिमा गर्दछन्।

यूहन्ना १७:१३-१८ पढ्नुहोस् । येशूले यस संसारबाट अलग र संसारबाट हटेर बस भन्नुको तात्पर्य के हो? के संसारबाट अलगिनु र हटेर बस्नु भनेको एउटै हो त? उहाँका चेलाहरू संसारमा रहून् तर संसारको नहोऊन् भनेर उहाँले प्रार्थना गर्नुको आसय के थियो? हामी आफैले त्यो मर्मलाई कसरी बुझ्ने? हेर्नुहोस् "१३ "तर अब म तपाईंका आइरहेछु। संसारमा हुँदा यी कुरा म बोल्दछु, कि तिनीहरूमा मेरो आनन्द पूरा होस्। १४ मैले तिनीहरूलाई तपाईंको वचन दिएँ, तर संसारले तिनीहरूलाई घृणा गर्‍यो, किनकि तिनीहरू संसारका होइनन्, जसरी म संसारको होइनँ। १५ तपाईंले तिनीहरूलाई संसारबाट लैजानुहोस् भनी म प्रार्थना गर्दिनँ, तर तिनीहरूलाई दुष्टबाट सुरक्षित राखिदिनुहोस्। १६ तिनीहरू संसारका होइनन्, जस्तो म पनि संसारको होइनँ। १७ तिनीहरूलाई सत्यमा पवित्र पारिदिनुहोस्, तपाईंको वचन सत्य हो। १८ जसरी तपाईंले मलाई संसारमा पठाउनुभयो, मैले पनि तिनीहरूलाई संसारमा पठाएको छु।" (यूहन्नाको विचारमा संसारबाट अलग हुनु भनेको के रहेछ अर्थात् संसार भनेको मानिसहरूबाट अलग भएर बस्नु हो त? हेर्नुहोस् "१५ संसारलाई वा संसारमा भएका कुनै पनि थोकलाई प्रेम नगर। यदि कुनै मानिसले संसारलाई प्रेम गर्दछ भने पिताको प्रेम त्यसमा हुँदैन। १६ किनकि संसारमा भएका सबै थोक, अर्थात् शरीरको अभिलाषा, आँखाको अभिलाषा, जीवनको शेखी पिताबाट आएका होइनन्, तर संसारबाट आएका हुन्। १७ संसार बितिजान्छ र

त्यसको अभिलाषा पनि बितिजान्छ, तर परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्नेचाहिँ सधैँको निम्ति रहन्छ।"-अनुवादकको थप)।

२. येशूले मानिसहरूप्रति गर्नुभएको व्यवहार

मानिसमा लुकेर रहेको सबभन्दा असल गुण बाहिर ल्याउनु येशूको लक्ष्य थियो। चुनौतिपूर्ण र असमान्य परिस्थितिमा पनि उहाँले करुणा र अनुग्रह देखाउनुभएको थियो। जब मानिसहरूले येशूका वचनहरू सुने तब मानिसहरूको प्रतिक्रियाका विषयमा लूकाले आफ्नो सुसमाचारको पुस्तकमा यसरी लेखेका छन् "सबैले उहाँको सराहना गरे, र उहाँको मुखबाट निस्केका कृपापूर्ण वचन सुनेर छक्क परे, र तिनीहरूले भने, "यिनी योसेफका छोरा होइनन् र?" (लूका ४:२२) त्यस्तै यहून्ना भन्छन् "किनभने व्यवस्था मोशाद्वारा दिइयो, अनुग्रह र सत्यताचाहिँ येशू खीष्टद्वारा आए।" (यूहन्ना १:७)। जब येशू मानिसहरूको सामु जानुभयो तब सबैले उहाँलाई हात फैलाएर स्वागत गरेका थिए। जब उहाँले कृपालु र करुणामय वचनहरू बोल्नुभयो तब उहाँलाई सुन्न चाहने मानिसहरूका हृदयहरू छोडिएको थियो।

बिदेशी राष्ट्र रोमले इस्राएल देशलाई कब्जा गरेर शासन गरेको थियो। यथार्थमा त्यो राष्ट्र इस्राएलको शत्रु राष्ट्र थियो। एक जना रोमी कप्तान येशूकहाँ आएर विशेष अनुरोध गरेका थिए। अनि येशूप्रति घोर आपत्ती जनाउने र बिरोध गर्ने यहूदी जातिका एक जना धर्मगुरु वा शास्त्री अर्थात पण्डित पनि येशूकहाँ एक विशेष अनुरोध सहित आएका थिए। ती दुवै वर्गका मानिसहरू एक आपसमा मिल्दैनथे। तैपनि जब तिनीहरू येशूकहाँ आए तब उहाँले तिनीहरूलाई कस्ता आशापूर्ण वचन दिनुभएको थियो? हेर्नुहोस्, मत्ती ८:५-१३ "५ येशू कफर्नहुममा पस्नुहुँदा एक जना कप्तान उहाँकहाँ आएर बिन्ती गर्न लागे। तिनले भने, ६ "हे प्रभु, मेरो नोकर पक्षाघातले साह्रै दुःख पाएर घरमा ओछ्यान परेको छ।" ७ उहाँले तिनलाई भन्नुभयो, "म आएर त्यसलाई निको पार्नेछु।" ८ तर कप्तानले भने, "हे प्रभु, तपाईंलाई मेरो घरमा स्वागत गर्ने योग्यको म छैनँ। तर वचन मात्र बोलिदिनुहोस्, र मेरो नोकर निको हुनेछ। ९ किनकि म पनि अधिकारीहरूका अधीनमा छु, अनि मेरो अधीनमा सिपाहीहरू छन्। म एक जनालाई 'जा' भन्छु, अनि त्यो जान्छ, र अर्कालाई 'आइज' भन्छु, अनि त्यो आउँछ। मेरो कमारालाई 'यसो गर' भन्छु, अनि त्यसले त्यो गर्छ।" १० तिनको कुरा सुनेर येशूले आश्चर्य मान्नुभयो, र उहाँको पछि आउनेहरूलाई

भन्नुभयो, “सौँचै, म तिमीहरूलाई भन्दछु, इस्राएलमा पनि यति ठूलो विश्वास मैले भेट्टाएको छैन। ११ म तिमीहरूलाई भन्दछु, पूर्व र पश्चिमबाट धेरै जना आउनेछन्, र अब्राहाम, इसहाक र याकूबसँग स्वर्गका राज्यको भोजमा बस्नेछन्। १२ तर राज्यका सन्तान बाहिरी अन्धकारमा फालिनेछन्। त्यहाँ मानिसहरू रुनेछन् र दाहा किट्नेछन्।” १३ तब येशूले कप्तानलाई भन्नुभयो, “जाऊ, जस्तो तिमीले विश्वास गरेका छौ, त्यस्तै तिमीलाई होस्।” अनि त्यो नोकर त्यही घडी निको भयो।” र मर्कूस १२:२८-३४, विशेष गरेर पद ३४ हेर्नुहोस् “२८ शास्त्रीहरूमध्ये एक जना आए, र तिनीहरूलाई आपसमा विवाद गरिरहेका सुने। येशूले मानिसहरूलाई ठीक जवाफ दिनुभएको देखेर तिनले उहाँलाई सोधे, “सबै आज्ञाहरूमा मुख्यचाहिँ कुन हो?” २९ येशूले जवाफ दिनुभयो, “सबैभन्दा मुख्यचाहिँ यो हो: ‘हे इस्राएल सुन्, परमप्रभु हाम्रा परमेश्वर एउटै परमप्रभु हुनुहुन्छ। ३० तिमीले परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरलाई तिम्रो सारा हृदयले, तिम्रो सारा प्राणले, तिम्रो सारा समझले, र तिम्रो सारा शक्तिले प्रेम गर।’ ३१ दोस्रोचाहिँ यो हो, ‘तिमीले आफ्नो छिमेकीलाई आफूलाई जस्तै प्रेम गर।’ योभन्दा ठूलो आज्ञा अर्को छैन।” ३२ त्यस शास्त्रीले उहाँलाई भने, “गुरुज्यू, तपाईंले ठीक भन्नुभयो, परमेश्वर एउटै हुनुहुन्छ, उहाँबाहेक अर्को कोही छैन। ३३ उहाँलाई सारा हृदयले, सारा समझले, सारा शक्तिले प्रेम गर्नु, र छिमेकीलाई आफूलाई जस्तै प्रेम गर्नु सबै होमबलि र बलिदानहरूभन्दा उत्तम हो।” ३४ तिनले बुद्धिमानीसाथ जवाफ दिएका देखेर येशूले तिनलाई भन्नुभयो, “तिमी परमेश्वरको राज्यदेखि टाढा छैनौ।” त्यस समयदेखि उहाँलाई प्रश्न गर्ने कसैको हिम्मत भएन।

जुन जवाफ येशूले रोमी सेनापतिलाई दिनुभयो त्यो क्रान्तिकारी जवाफ थियो। पेशामा सिपाहीं भए पनि त्यो विदेशी रोमी हाकिमको जतिको विश्वास इस्राएली यहूदीहरूमा पनि नभएको भनेर येशूले सराहना गर्दा ती सिपाहींलाई कस्तो भयो होला? फेरि यहूदी शास्त्रीलाई येशूले “तिमी परमेश्वरको राज्यबाट टाढा छैनौ” भन्दा उनले के सोचे होलान्? मानिसहरूमा हुने सबभन्दा असल गुण बाहिर निकाल्ने खुबी येशूमा थियो। मानिसहरूको हृदयमा सुसमाचारको निम्ति ढोका खोल्न तिनीहरूमा भएका गुणहरूको प्रशंसा अर्थात् सराहना गर्नु कतिपय समयमा सान्दर्भिक हुन्छ। तपाईंको वरिपरि रहेका मानिसहरूमा भएका असल गुण, चरित्र, स्वभाव आदिको कदर गर्ने वा सराहना गर्ने बानी

बसाल्नुहोस्। मानिसमा भएका ती गुणहरू असल छन् भनेर तपाईंले तिनको तारिफ गर्नुहोस् ।

हामीमा भएको विश्वास अरूलाई बाँड्न र मानिसहरूसँग घुलमिल हुन हामीमा हुनुपर्ने महत्त्वपूर्ण नीति तथा गुणका विषयमा देहायका पदहरूले के भन्छ? हेर्नुहोस्, यशैया ४२:३ "फुटेको निगालो तिनले भाँच्नेछैनन्, र धिपधिप भइरहेको सलेदो तिनले निभाउनेछैनन्। तिनले विश्वस्ततामा न्याय गर्नेछन्।", कलस्सी ४:५,६ "५ समयको सदुपयोग गर्दै, बाहिरकाहरूसँग बुद्धिमानीसाथ व्यवहार गर। ६ नूनले स्वादिलो पारेजस्तो तिमीहरूको बोलीवचन सधैं कृपालु होस्, ताकि प्रत्येकलाई कसरी जवाफ दिनुपर्ने हो, सो तिमीहरू जान।" र एफिसी ४:१५ "प्रेमसित सत्य बोल्दै हरेक कुरामा हामी उहाँसम्मै, अर्थात् ख्रीष्टसम्मै बढ्दैजाऔं, जो शिर हुनुहुन्छ।"

यदि हाम्रो बोली तथा व्यवहारले हौशला, कृपा तथा प्रेमको अनुभूति दिन सकेमा त्यसले मानिसहरूको जीवनमा ठूलो प्रभाव पार्न सक्छ। येशूको बारेमा यशैयाले यो भविष्यवाणी गरेका थिए "उनले फुटेको निगालो भाँच्नेछैनन् वा "धिपधिप बलिरहेको सलेदो वा सनपाट निभाउने छैनन्।" अर्थात् येशू यति दयालु र करुणामयी हुनुहुन्थ्यो कि विश्वासमा भर्खर आएको मानिसलाई अनावश्यक रूपमा हुनसक्ने चित्त दुखाइका विषयमा होशियार हुनुहुन्थ्यो ।

हाम्रा सोधाइ वा प्रश्न गराइ महत्त्वपूर्ण हुन्छन्। अझ विश्वास तथा अनुग्रहका विषयमा हामीले मानिसहरूलाई भनेका कुरा झनै महत्त्वपूर्ण हुन्छन्। कतिपय मानिसहरू "सत्य भनेको सत्य हो। मान्छेले ग्रहण गरोस् वा नगरोस् हाम्रो सुनाउने कर्तव्य हो सुनाइहालियो " पनि भन्छन् , यो भनाइ किन गलत छ?

३ येशूले मानिसहरूलाई निको/ स्वस्थ बनाएर सेवा गर्नुभयो:

भाग १

सुसमाचार प्रचार गर्नु भनेको केवल येशूको विषयमा कण्ठ गरेर भाषणहरू दिनु वा विभिन्न लेख्य सामग्रीहरूबाट रहर लाग्दा सन्देशहरू मानिसहरूमाझ प्रस्तुत गर्नमात्र होइन। हो, हामीले सुनाउनु पर्ने सुसमाचार नअडिकन फरर भन्न सक्नुपर्छ र अरू सामग्रीहरूबाट असल संदेशहरू निकाले श्रोताहरूको मन जितनु त पर्छ नै। हामीले सुसमाचार सुनाउँदा प्रभावकारी ढङ्गले सुनाउनुपर्छ, त्यसमा दुईमत छैन। तर यो पनि याद गर्नुपर्छ कि, हाम्रो

दैनिक जीवनमा भेटिएका ती मानिसहरू विभिन्न आवश्यकता र खाचोमा भएका हुन सक्छन्, ती खाचोहरू शारीरिक, मानसिक, भावनात्मक वा आत्मिक हुन सक्छ। हामीद्वारा नै येशू खीष्टले तिनीहरूको आवश्यकता परिपूर्ति गर्न चाहनुहुन्छ। जब एकलोपना वा नियास्रोले पिरोलिएका, दुःखकष्ट, शोक, अफसोच, हृदयका पीडाले रुमलिरहेका मानिसहरूप्रति हामी चासो देखाउँछौं, तब तिनीहरूले चाहेका आनन्द, आशा र सपनाहरूका सम्बन्धमा हामीले पनि सहमति जनाउने पर्छ। तबमात्र तिनीहरूले आफूप्रति चासो राख्ने मित्रको रूपमा हामीलाई पाउनेछन्। यसरी हामीद्वारा येशूले तिनीहरूको जीवनमा दियो बालिदिनुहुन्छ।

मान्छेका आवश्यकताहरूलाई येशूले यसरी सेवा गर्नुभएको थियो कि आखिरमा तिनीहरूको गहिरो तथा भित्री आवश्यकताकै लागि उहाँ क्रुसमा पर्नु भएको थियो। कतिपय समयमा मानिसहरू मानसिक र भावनात्मकरूपमा यसरी अलमलिरहेका हुन्छन् कि तिनका समस्यालाई आफू स्वयंबाट टार्ने सकिन्न भन्ने मनस्थितिमा तिनीहरू पुगेका हुन्छन्। चुरोट, खैनी, रक्सी आदि खान हुँदैन भन्ने थाहा पाउँदा पाउँदै पनि त्यो बानीलाई कसरी छोड्ने होला भनेर कतिपय मानिसहरू संघर्ष गरिरहेका हुन्छन्, कोही आफ्नो मोटोपनालाई कसरी घटाउने होला भन्ने चिन्तामा रहेका हुन्छन्, कोही कस्तो संतुलित खान खाने होला भन्ने सोचमा परिरहेका हुन्छन् र कोही आफूमा भएको तनावलाई घटाउने प्रयत्नमा हुन्छन्। कसैलाई खानेकुराको आवश्यकता छ भने कसैलाई सुत्नेबस्ने ठाउँको आवश्यकता होला त कसैलाई औषधीउपचारको आवश्यकता पनि भएको हुनसक्छ। परिवार नभक्तियोस् भनेर कसैलाई सरसल्लाहको आवश्यकता पनि भएको हुनसक्छ।

ती सबै आवश्यकताहरू मानव जीवनमा भइपरिआउने आवश्यकताहरू हुन्। तर ती मध्ये सबभन्दा महत्त्वपूर्ण आवश्यकता भनेको परमेश्वरसँगको व्यक्तिगत सम्बन्धको हो। जीवन भनेको संसारमा जन्मने, काम गर्ने अनि मर्ने मात्र नभएर जीवनको अनन्तको मूल्य छ भन्ने महसुस गराउनु हो। यो टुटे, फुटेको अन्धकारपूर्ण संसारमा परमेश्वरसँगको मिलाप नै हाम्रो मौलिक तथा पहिलो आवश्यकता हो।

देहायका कथामा येशूले शारीरिक स्वास्थ्यको लागि परमेश्वरसँगको मिलाप किन आवश्यक छ भन्ने देखाउनुभएको थियो? हेर्नुहोस्, मत्ती ९:१-८ "१

त्यसपछि येशू डुङ्गामा चढेर पारि जानुभयो, र उहाँको आफ्नो सहरमा आउनुभयो। २ मानिसहरूले खाटमा पस्निरहेको एक जना पक्षाघातिलाई उहाँकहाँ ल्याए। येशूले तिनीहरूको विश्वास देखेर पक्षाघातीलाई भन्नुभयो, “छोरा, साहस गर। तिम्रा पाप क्षमा भए।” ३ शास्त्रीहरूमध्ये कतिले आपसमा भने, “यिनी परमेश्वरको निन्दा गर्दैछन्।” ४ येशूले तिनीहरूको विचार बुझेर भन्नुभयो, “तिमीहरू किन आफ्ना हृदयमा दुष्ट विचार गर्दैछौ? ५ किनकि के भन्नु सजिलो छ, ‘तिम्रा पाप क्षमा भए’ भन्नु कि ‘उठ र हिँड’ भन्नु? ६ तर मानिसको पुत्रलाई पृथ्वीमा पाप क्षमा गर्ने अधिकार छ भनी तिमीहरूले जान्न सकि।” तब उहाँले त्यस पक्षाघातीलाई भन्नुभयो, “उठ, तिम्रो खाट बोक, र घर जाऊ।” ७ अनि त्यो उठ्यो, र आफ्नो घरतिर लाग्यो। ८ जब भीडले यो देख्यो, तब तिनीहरू भयभीत भए, र मानिसहरूलाई यस्तो शक्ति दिनुहुने परमेश्वरको प्रशंसा गरे। र बाह्र वर्षसम्म रगत बग्ने व्यथाले ग्रस्त भएकी स्त्री मर्कूस ५:२४-३४ "२४ एउटा ठूलो भीड उहाँको पछि लाग्यो, र मानिसहरू उहाँको वरिपरि ठेलमठेला गर्न लागे। २५ अनि बाह्र वर्ष अघिदेखि रगत बग्ने रोग भएकी एउटी स्त्री त्यहाँ थिई। २६ त्यसले धेरै वैद्यहरूका हातबाट अनेक कण्ट पाएर आफूसँग भएका सारा धन-दौलत खर्च गरेर पनि निको नभई बरु झन् खराब हालतमा पुगेकी थिई। २७ येशूको विषयमा त्यसले सुनेकी थिई, र भीडको पछिल्लिरबाट आएर उहाँको वस्त्र त्यसले छोई। २८ किनकि त्यसले मनमनै भनी, “मैले उहाँको वस्त्र मात्र छोएँ भने पनि म निको हुनेछु।” २९ अनि तुरुन्त त्यसको रगत बग्ने बन्द भइहाल्यो, र आफ्नो शरीरको रोग निको भएको त्यसले थाहा पाई। ३० आफूबाट शक्ति बाहिर निस्केको झट्टै येशूले थाहा पाएर भीडमा पछिल्लिर फर्केर सोध्नुभयो, “कसले मेरो वस्त्र छोयो?” ३१ चेलाहरूले उहाँलाई भने, “भीडले ठेलमठेला गरेको त तपाईंले देख्नुभएकै छ, र पनि तपाईं भननुहुन्छ “कसले मलाई छोयो?” ३२ उहाँलाई छुने को हो भनी उहाँले चारैतिर हेर्न लाग्नुभयो। ३३ तब आफूलाई जे भएको थियो सो थाहा पाएर त्यो स्त्री डरले काम्दै आएर येशूको अगि घोप्टो परी, र उहाँलाई सबै सत्य कुरा भनिदिई। ३४ तब उहाँले त्यसलाई भन्नुभयो, “ए छोरी, तिम्रो विश्वासले तिमीलाई निको पारेको छ। शान्तिसाथ जाऊ। तिम्रो रोग निको होस्।”

येशूले चङ्गाइको काम गर्नुहुँदा त्यहाँ केवल भावनात्मक र शारीरिक चङ्गाइमात्र भएको थिएन। पापले गर्दा क्षतबिधत भएको जीवनलाई पूर्णस्वास्थ्यको प्रत्याभूति येशूले मानिसहरूलाई दिन चाहनुभएको थियो। आत्मिक स्वस्थ्यबिना केवल शरीरमात्र स्वस्थ हुनु येशूको निम्ति पूर्ण कार्य थिएन। हाम्रो शारीरिक र मानसिक अवस्था मात्र स्वस्थ नभई हाम्रो आत्मिक जीवनपनि स्वस्थ भएको उहाँ चाहनुहुन्छ। ताकि हामीले यस संसारमा शारीरिक मानसिक र आत्मिक रूपमै पूर्णता प्राप्त गरेर अनन्तसम्म त्यही स्थितिमा जिएको उहाँ चाहनुहुन्छ। येशूले निको पार्नुभएका र लाजरस जस्ता मृत्युबाट व्युत्थितका मानिसहरू पनि आखिरमा मरेका थिए। त्यसकारण तिनीहरूको सही र वास्तविक आवश्यकता भनेको यस संसारमा स्वस्थ जीवन जीउनु मात्र नभएर आत्मिकरूपमा पनि स्वास्थ्यलाभ गरेर जीउनु थियो, होइन र?

हामी हाम्रा समाजमा रहेका मानिसहरूप्रति चासो देखाउँछौं कि देखाउँदैनौं त्यस विषयमा हाम्रो चर्चले के गरिरहेको छ? जुन समाजमा तपाईं हुनुहुन्छ त्यस समाजमा तपाईं हुनु भएको कारणले त्यो समाजलाई फाइदा भएको छ भनेर भन्न सक्नुहुन्छ?

४. येशूको निको पार्ने वा स्वस्थ बनाउने सेवा:

भाग २

येशूले मानिसहरूसमक्ष पुग्न आफ्नो सेवाकार्यमा तीन तरिकाहरू अपनाउनुभएको थियो। ती तरिकाहरू नै उहाँको सेवाकार्यको आधार थियो। मानिसका आवश्यकताहरूमा उहाँले कसरी सेवा पुऱ्याउनुभयो? उहाँले गर्नुभएको कामले तिनीहरूको जीवनमा कस्तो प्रभाव पारेको थियो? हेर्नुहोस्, मत्ती ४:२३-२५ "२३ अनि येशू तिनीहरूका सभाघरहरूमा सिकाउँदै, राज्यको सुसमाचार प्रचार गर्दै, र मानिसहरूमा भएका हरेक किसिमका रोग र शारीरिक दुर्बलता निको पार्दै सारा गालीलभरि घुम्नुभयो। २४ उहाँको कीर्ति सिरियाभरि फिँजियो, र बिरामीहरू, अर्थात् विभिन्न प्रकारका रोग र पीडाले सताइएका, भूत लागेका, र छारेरोग लागेका, र पक्षाघात भएकाहरू सबैलाई मानिसहरूले उहाँकहाँ ल्याए। उहाँले तिनीहरूलाई निको पार्नुभयो। २५ अनि गालील, डेकापोलिस, यरूशलेम, यहूदिया र यर्दन पारिदेखिका ठूला भीडहरू उहाँको पछि लागे।" र मत्ती ९:३५-३६ "३५ येशू समस्त सहरहरू र गाउँहरूतिर तिनीहरूका सभाघरहरूमा

शिक्षा दिंदै, राज्यको सुसमाचार प्रचार गर्दै र हरेक किसिमका रोग र दुर्बलताहरूको निको पार्दै हिँड्नुभयो। ३६ तर भीडहरूलाई देखेर उहाँको हृदय तिनीहरूका निम्ति दयाले भरियो। किनभने तिनीहरू गोठालाविनाका भेडाहरूजस्तै हैरान र असहाय भएका थिए।”

येशूले मानिसहरूको सेवा गर्नुहुँदा उहाँले आफ्नो सेवामा तीन तरिकाहरू अपनाउनुभएको थियो: सिकाउनु, प्रचार गर्न र निको पार्नु वा स्वस्थ बनाउनु। यदि हामी अर्थपूर्ण र लक्ष्यपूर्ण जीवन बिताउन चाहन्छौं भने उहाँले हामीलाई अनन्तको नीति सुनाउनुभएको छ। उहाँले भन्नुभयो, “म आएँ ताकि तिनीहरूमा जीवन होस् र त्यो अझ धेरै प्रसस्त वा पूर्णमात्रामा होओस्” (यूहन्ना १०:१० रूपान्तरित)। उहाँको सेवाकार्यमा उहाँले अत्यन्तै अनुग्रह प्रकट गर्नुभएको थियो। अहिलेमात्र होइन अनन्त जीवनसम्मै हामीलाई अर्थपूर्ण, सार्थक र प्रचुरमात्रामा आनन्दको जीवन बिताउने शक्ति दिन येशू आउनुभएको थियो। (अर्थात् मरेपछि होइन अहिले ज्यूँदैहुँदा नै स्वर्गको प्रत्याभूति हामीले पाउनु सकौं भन्ने येशूको चाहना थियो-अनुवादकको थप विचार)।

उहाँले दिनभरी नै बिरामीहरूलाई निको पार्नुभएको र दुष्टआत्माहरूलाई निकाल्नुभएको थियो भनेर मर्कूस १:३२-३९मा बताइएको छ। येशू रातभरि प्रार्थनामा लागिरेहुनुहुँदा भोलिपल्ट बिहान अझ धेरै भीडहरू उहाँकहाँ आए र निको पारिदिन अनुरोध गरे। तर उहाँले सबैलाई निको पार्नुभएन बरू अर्कै सहरतिर जानुभयो। किन होला? हेर्नुहोस् विशेष गरेर मर्कूस १:३२-३९ “३२ त्यो साँझ घाम डुबेपछि मानिसहरूले उहाँकहाँ बिरामीहरू र भूत लागेकाहरू जम्मैलाई ल्याए। ३३ सारा सहर नै घरको ढोकामा जम्मा भएको थियो। ३४ अनेक किसिमका रोगले ग्रस्त भएका धेरै बिरामीहरूलाई उहाँले निको पार्नुभयो, र धेरै भूतहरूलाई निकाल्नुभयो, तर भूतहरूले उहाँलाई चिनेका हुनाले उहाँले तिनीहरूलाई बोल्न दिनुभएन। ३५ बिहान उज्यालो हुनभन्दा धेरै अघि उठेर उहाँ बाहिर एकान्त ठाउँमा जानुभयो, र त्यहाँ प्रार्थना गर्नुभयो। ३६ सिमोन र तिनीसँग हुनेहरू उहाँलाई खोज्दैगए। ३७ उहाँलाई भेट्दापछि तिनीहरूले भने, “सबैले तपाईंलाई खोजिरहेका छन्।” ३८ तब उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “आओ, हामीहरू नजिकका अरू सहरहरूमा जाऔं, र त्यहाँ पनि म प्रचार गर्न पाऊँ, किनकि यसैको निम्ति म आएको हुँ।” ३९ अनि सारा गालीलमा तिनीहरूका सभाघरहरूमा प्रचार गर्दै र भूतहरूलाई निकाल्दै उहाँ हिँड्नुभयो।”

यो कथा अत्यन्तै गहन छ। एकदिन अघि येशूले भिडलाई निको पार्नुभयो तर अर्को दिन उहाँ भिडलाई छोडेर अन्तै जानुभयो। ती भिड त उहाँले निको पारिदिनु होला भनेर उहाँकहाँ आएका थिए। तर त्यसो किन भयो त भन्ने सवालको जवाफ उहाँले नै गर्नुभएको हामी पाउँछौं। यस संसारमा उहाँ आउनुको मुख्य कारण सुसमाचार सुनाउनु थियो वा परमेश्वरको प्रेमको विषयमा सुनाउनु थियो। उहाँ कुनै चमत्कार गरेर मानिसलाई निको पारि प्रख्यात बन्न वा लोकप्रिय हुन आउनुभएको थिएन। उहाँ केवल शारीरिकरूपमा मानिसहरू निको होऊन् भन्ने चाहनामा हुनुहुन्नथ्यो। उहाँ परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्थ्यो जो यस संसारमा मानिसहरूलाई पापबाट उद्धार गर्न आउनुभएको थियो। शारीरिक रोगहरू निको पार्नमा मात्र उहाँ संतुष्ट हुनुभएको थिएन। उहाँले प्रदान गर्नुहुने अनन्त जीवनको उपहार तिनीहरूले पाऊन् भन्ने येशूको तिब्र चाहना थियो। यस संसारमा उहाँ आउनुको कारण स्पष्टरूपमा यी शब्दहरूले बताउछन् "मानिसको पुत्र हराएकाहरूलाई खोज्न र उद्धार गर्न आएको हो" (लूका १९:१० रूपान्तरित)। त्यसकारण उहाँले गर्नुभएको प्रत्येक चङ्गाइमा परमेश्वरको चरित्र प्रकट गरिएको थियो। मानिसहरूले दुःखकष्टबाट राहत पाऊन् र तिनलाई अनन्त जीवन पाउने अवसर मिलोस् भन्ने कुरा येशूले उहाँको प्रत्येक कामबाट देखाउनुभएको थियो।

तपाईं गरिव हुनुहुन्छ र बिमारले ग्रस्त हुनुभएको छ भने के येशूले प्रतिज्ञा गर्नुभएको प्रसस्त जीवन जीउने कुरा तपाईंको जीवनमा संभव छ त? के येशूले मानिसहरूलाई शारीरिक भन्दा पनि अरू नै गहिरो आशिस प्रदान गर्नुभएको थियो वा दिने चाहना गर्नुभएको थियो ? साच्चै नै के मानिसहरूको शारीरिक र मानसिक तथा भावनात्मक आवश्यकताको सेवासँगै तिनलाई आत्मिक सत्यतातिर डोच्याउने व्यवहारिक नीतिहरू हामी अपनाउन सक्छौं त?

५. येशूको मुख्य चासो

मती २४मा येशूले चेलाहरूसमक्ष यरुशलेम सहर ध्वस्त हुने भविष्यवाणी गर्नुभएको थियो। अनि उहाँले आफू आउनुभन्दा अघि युगको अन्तमा हुने विभिन्न भविष्यवाणीका तीनवटा अतीकथाहरू मती २५मा उल्लेख गर्नुभएको थियो। येशूको महिमित आगमनको निमित्त पर्खिरहने मानिसहरूको चरित्र वा गुणहरू कस्तो हुनुपर्छ भनेर तिनको रूपरेखा वा वयान पनि ती अतीकथाहरूमा येशूले बताउनुभएको छ। दस कन्याको कथाले उहाँलाई

परिखरहने मानिसहरू अर्थात सक्कली, विश्वासीहरू पवित्र आत्माले भरिएका हुन्छन् भन्दछ। परमेश्वरले हामी प्रत्येकलाई कुनै न कुनै दक्षता, प्रतिभा वा सिप दिनुभएको छ। त्यसलाई हामीले विश्वास र मेहनतसाथ प्रयोग गर्नु कि गरेनौं भन्ने कुरा दस सिक्काको कथाले बताउँदछ। परमेश्वर हाम्रो सामु आएका मानिसका आवश्यकताहरूलाई हामीले कुन हदसम्म सम्बोधन गरेउ कि गरेनौं। साथै हामीले सच्चा इसाई चरित्र देखाएर सेवा गर्नु कि गरेनौं भन्ने कुरा भेडा र बाखाहरूको अतीकथाद्वारा प्रकट गर्नुहुन्छ।

मत्ती २५:३१-४६ पढ्नुहोस्। त्यसमा सत्य येशूभक्तहरू कस्ता हुन्छन् भनेर येशूले कसरी व्याख्या गर्नुभएको छ? येशूलाई विश्वास गर्नेले कुन कुन क्षेत्रमा सेवा गर्दा रहेछन् भनेर उक्त अतीकथाद्वारा कसरी खुलासा गर्नु भएको छ? हेर्नुहोस् "३१ "जब मानिसको पुत्र सारा स्वर्गदूतहरूसँग आफ्नो महिमामा आउनेछ, तब ऊ आफ्नो महिमामय सिंहासनमा बस्नेछ। ३२ र उसको सामुने सबै जातिहरू भेला हुनेछन्, र जसरी गोठालाले भेडा र बाखालाई छुट्टयाउँछ, त्यसरी नै उसले तिनीहरूलाई एउटालाई अर्काबाट अलग गर्नेछ। ३३ उसले भेडाहरूलाई आफ्नो दाहिनेपट्टि, र बाखाहरूलाई देब्रेपट्टि राख्नेछ। ३४ "तब राजाले आफ्ना दाहिनेपट्टिकाहरूलाई भन्नेछ, 'आओ, मेरा पिताका धन्यका हो! संसारको उत्पत्तिदेखि तिमीहरूका निमित्त तयार गरिएको राज्यलाई अधिकार गर। ३५ किनभने म भोकाएको थिएँ, तिमीहरूले मलाई खान दियौ। म तिर्खाएको थिएँ, तिमीहरूले मलाई पिउन दियौ। म परदेशी थिएँ, तिमीहरूले मलाई आश्रय दियौ। ३६ नाङ्गै थिएँ, तिमीहरूले मलाई वस्त्र लगाइदियौ। बिरामी थिएँ, तिमीहरू मलाई हेर्न आयौ। झ्यालखानमा थिएँ, तिमीहरू मकहाँ आयौ।' ३७ "तब धर्मीजनहरूले उनलाई जवाफ दिनेछन्, 'हे प्रभु, कहिले हामीले तपाईंलाई भोकाउनुभएको देख्यौं, र खान दियौं? अथवा तिर्खाउनुभएको देख्यौं, र पिउन दियौं? ३८ कहिले हामीले तपाईंलाई परदेशी देख्यौं, र तपाईंलाई आश्रय दियौं? अथवा नाङ्गै देख्यौं र वस्त्र लगाइदियौं? ३९ र कहिले हामीले तपाईंलाई बिरामी वा झ्यालखानमा देख्यौं, र तपाईंकहाँ आयौं?' ४० "तब राजाले तिनीहरूलाई जवाफ दिएर भन्नेछन्, 'साँच्चै, म तिमीहरूलाई भन्दछु, तिमीहरूले यी मेरा भाइहरूमध्ये सबैभन्दा सानामा एक जनालाई जे-जति गर्नु, त्यो तिमीहरूले मलाई नै गर्नु।' ४१ "त्यसपछि उनले देब्रेपट्टिका मानिसहरूलाई भन्नेछन्, 'श्रापित मानिस हो! मबाट दूर होओ, र दियाबलस र

त्यसका दूतहरूका लागि तयार गरिएको अनन्तको आगोमा जाओ। ४२ किनभने म भोकाएको थिएँ, तिमीहरूले मलाई खान दिएनौं। तिर्खाएको थिएँ, तिमीहरूले मलाई पिउन दिएनौं। ४३ म परदेशी थिएँ, तिमीहरूले मलाई आश्रय दिएनौं। नाङ्गो थिएँ, र तिमीहरूले मलाई वस्त्र लगाइदिएनौं, बिरामी र झ्यालखानमा थिएँ, र तिमीहरू मलाई हेर्न आएनौं।’ ४४ ‘तिनीहरूले पनि यसो भनेर जवाफ दिनेछन्, ‘प्रभु, कहिले हामीहरूले तपाईंलाई भोकाएको वा तिर्खाएको देख्यौं, परदेशी वा नाङ्गो वा बिरामी देख्यौं, वा झ्यालखानमा देख्यौं, र तपाईंको सेवा गरेनौं?’ ४५ ‘तब उनले तिनीहरूलाई जवाफ दिनेछन्, ‘साँच्चै, म तिमीहरूलाई भन्दछु, यी सबैभन्दा सानाहरूमध्ये एक जनालाई जे-जति गरेनौं, त्यो तिमीहरूले मेरो निम्ति गरेनौं।’ ४६ ‘तब यिनीहरू अनन्त दण्डको भागी हुनेछन्, तर धर्मी जनहरू अनन्त जीवनमा प्रवेश गर्नेछन्।”

हुन त ती अतीकथाहरूमा मानिसहरूको वास्तविक भौतिक आवश्यकताहरू येशूका सच्चा भक्तहरूले पूरा गरिदिएतापनि ती भौतिक आवश्यकताहरू भन्दा पनि अरू नै महत्वपूर्ण खाचो मानिसमा निहित हुन्छ भनेर केलाउने खुबी हामीमा हुनपर्दछ। मानव प्राणीमा संतुष्ट भएर सुखी जीवन बिताउने इच्छाहरू हुन्छन् (यूहन्ना ६:३५, यूहन्ना ४:१३,१४)। हामी सबै यस संसारका पाहुनाहरू हौं। जो असली घरमा जान आतुर छौं। जहाँ हामी को हौं भन्ने हाम्रो असली पहिचान येशूमार्फत पाउनेछौं (एफिसी २:१२,१३,१९)। जबसम्म हामीलाई उहाँको धार्मिकताको पोशाकले ढाक्दैन तबसम्म हामी आत्मिकरूपमा नाङ्गो नै रहन्छौं (प्रकाश ३:१८, प्रकाश १९:७,८)।

मानव जातिको अवस्था नैराश्यतामा छ भनेर पुरानो करारका अगमवक्ताहरूले बयान गरेका छन् (यशैया १:५, यर्मिया ३०:१२-१५)। पापको रोग घातक हुन्छ तर अगमवक्ताहरू त्यसको उपचारतर्फ औँल्याउँछन् “परमप्रभु परमेश्वरले भन्नुभयो ‘तर म तिमीलाई फेरि स्वस्थ बनाउनेछु, र तिम्रा घाऊहरू म निको पार्नेछु,’” (यर्मिया ३०:१७ रूपान्तरित)। हाम्रो आत्मिक प्राणलाई घातक बनाउने पापी रोगको अचुक औषधी नै येशू हुनुहुन्छ।

भैंडा र बाखाहरूको अतीकथाले हामीलाई हाम्रा वरिपरि रहेका मानिसहरूको भौतिक आवश्यकताप्रति संवेदनशील हुन सिकाउँदछ। उक्त कथाले हामीलाई मानिसको भौतिक आवश्यकतामात्र होइन तर तिनीहरूको भित्री मर्मप्रति पनि संवेदनशील हुन सचेत गराइएको छ। त्यस कथामा

मान्छेको आत्माले मागेको अत्यन्तै गहिरो आवश्यकताको सेवा येशूले गर्नुभएको देखाउँछ। येशूले हामीलाई उहाँसँगै साझेदार भएर हाम्रा वरिपरि रहेका मानिसहरूको सेवा गर्न आह्वान गर्नुहुन्छ। तर हामी भने स्वार्थी र आफ्नैमात्र भाऊ खोज्ने जीवन जीउँछौं र अरूको भौतिक, शारीरिक, मानसिक, बौद्धिक र आत्मिक आवश्यकतालाई वेवास्ता गर्छौं र अनन्त जीवन गुमाउने जोखिममा पर्दछौं। आफूसँग भएका भन्दा बढी अरूलाई दिने मानिसहरूलाई तिनका मालिकले श्यावासी दिएका र अनन्त राज्यमा प्रवेश गर्न स्वागत गरेको विषय उक्त अर्तिकथाले बताउँछ। तर आफूमात्र हालिमुहाली गर्नखोज्ने स्वार्थीपनाले भिजेका र अरूको आवश्यकताप्रति आँखा चिम्लने मानिसहरूलाई तिनका मालिकले दोषी ठहर्‍याएको कुरालाई पनि त्यस अर्तिकथाले बताउँदछ।

उपसंहार:

थप जानकारी "धेरै मानिसहरूमा परमेश्वरप्रतिको आस्था र विश्वास छैन र मानिसप्रतिको भरोसा पनि गुमाएका छन्। तर तिनीहरू मानिसको सहानुभूति र सहयोगलाई सराहना गर्दछन्। जब कसैले निस्वार्थी भावनाले कुनै सम्मान वा प्रशंसा नखोजी मानिसहरूको सेवा गर्छ मानिसहरूको घरमा राहत पुऱ्याउँछ, विरामीको सेवा गर्छ, भोकाएकाहरूलाई ख्वाउँछ, नाङ्गोलाई लुगा दिन्छ, शोकमा परेकाहरूलाई सान्त्वना दिन्छ तब उसका कोमल हृदयले प्रेम र दयाको स्रोत परमेश्वरलाई नै देख्छ। अनि यस्ता मानिस जो मानवमात्रकै हित चिन्ताउने दूतझैं देखिन्छन्। तिनले मानिसका हृदयहरू छोएका हुन्छन्। तिनीहरूको मनमा कृतज्ञता र आभार उम्रन्छ। तिनमा परमेश्वरप्रतिको आस्था वा विश्वास बल्दछ। अनि परमेश्वरले ती मानिसहरूलाई वास्ता गर्नुभएको तिनीहरूले देखेछन्। र तिनीहरू खोलिएका परमेश्वरका वचन सुन्न तयार हुन्छन्।"-एलेन जी हाइट, द मिनिस्त्री अभ हिलिङ्ग, पृ. १४५बाट रूपान्तरित।

येशूको प्रेरणामा निस्वार्थपूर्वक सेवा गर्नले मानिसका हृदयहरू खुला हुन्छन्, एक आपसमा भएको पूर्वाग्रह तोडिन्छ र सुसमाचार सुन्ने वातावरणको सृजना हुन्छ। चौतर्फी प्रेम र सेवाका लागि येशूको शरीररूपी चर्च समाजमा खटाएको हो। उहाँको नाउँले समाजमा प्रभाव पार्न येशू हामीलाई खटाउनुहुन्छ। संसारमा भएका आँखाको अभिलाषा, जीवनको सेखी र शारीरिक वा भौतिक लोभको प्रदुषणबाट हामी बचनै पर्छ र तिनीहरूप्रति होसियार हुनैपर्दछ (यो खतरा वास्तविक छ र हाम्रो चर्चको निम्ति यो धम्कपूर्ण पनि

छ)। तैपनि मानिसहरू जहाँजहाँ छन् त्यहाँत्यहाँ हामीले पुग्नैपर्ने देखिन्छ। परमेश्वरले हामीलाई प्रयोग गरून् भन्ने चाहना हामीमा हुनुपर्दछ। मानिसहरू जहाँजहाँ छन् त्यहीं हामी पुगेको परमेश्वर चाहानुहुन्छ।

चिन्तनमननः

- अ. मानिसहरूमा हुने पूर्वाग्रहलाई तोड्न र तिनीहरूलाई आत्मिक सत्यहरू सुनाउन तिनको मनको ढोका खोल्न येशूकोझैं करुणामय सेवाकार्य किन प्रभावकारी हुन्छ? येशूले जस्तै निश्चार्थी भावनाले अरूको सेवा गर्न सक्यौं वा अरूप्रति चासो देखाउन सक्यौं भने हामी कस्तो प्रभावकारी गवाही बन्न सक्यौं होला, कल्पना गर्नुहोस्।
- आ. कतिपय समयमा तपाईंले सत्य र सही कुरा पनि खराब शैली वा ढंगले बोल्नुहुँदा तपाईंको रुखो बोलीले बोल्नु भएको कारण तपाईंलाई पश्चाताप भएको कुनै घटना याद छ? उक्त गलितले तपाईंलाई के सिकायो ? के तपाईंले बोल्नुभन्दा पहिले सोच विचार गरेर, शान्तिसँग बोल्नु पर्नेरहेछ भन्ने महसुस गर्नुभयो?
- इ. येशूले कतिपयको रोगलाई निको पार्नुभयो र कतिपय मरेकाहरूलाई बिउँताउनुभयो र ती बिउँतिएकाहरू पछि मरेका थिए, तिनको बारेमा सोच्नुहोस्। हाम्रा वरिपरि रहेका मानिसहरूको सेवा गर्ने काममा हामी सतर्क रहनुपर्छ भन्ने विषयमा त्यसले के सिकाउँछ?
- ई. अहिले नगरिएका तर तपाईंको समाजमा गनैपर्ने के सेवा छन् जुन तपाईंको चर्चले गर्न सकछ?
- उ. हामीले मानिसका आवश्यकताहरूप्रति संवेदनशील भएर तिनको आत्मिक सेवा गर्ने अवसरको सृजना कसरी गर्ने?

सुडान अफ्रिकी देशमा पर्दछ। यो देश गृहयुद्धको चपेटामा छ। एडभेन्टिस्ट डेभलोपमेन्ट एजेन्सीमा काम गरिरहेका सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट जोडीको निम्ति सुडान चुनौतिपूर्ण देश भएको थियो। मे महिनादेखि सेप्टेम्बर महिनासम्म त्यहाँ अत्यन्तै गर्मी हुन्छ। त्यसताका त्यहाँको तापक्रम १०२-१०८ फारेनहाइट वा ३९-४२ सेल्सियस सम्म पुग्छ। दिनभरीको काम र थकानले गर्दा मेरी श्रीमती सुजान चिसो पिउन मन पराउँथिन्।

एक दिन कामबाट घर फर्केपछि म सुजानसँग भान्सा कोठामा गएँ। उनी खाना तयार पारिरहेकी थिइन् म चाहीं टेबुलनिर बसिरहेको थिएँ। के पिउने <भनेर सुजानले मलाई सोधिन्। "तिमीसँग के छ?" भनेर मैले सोधेँ। हात कम्मरमा राखेर उनले मलाई भनिन् "मसँग फान्टा, रूटबियर अर्थात् एडभेन्टिस्टले पिउनुहुने पेय पदार्थ र स्प्राइट छ।" "ओहो, मलाई स्क्वर्ट मन पर्छ" अमेरिकामा पाइने मेरो मन पर्ने पेय पदार्थलाई मैले सम्झेँ। अमेरिका छोडेदेखि नै मैले यो पिउने कुरा देखेको थिइँन।

"मसँग स्क्वर्ट छैन" सुजानले भनिन्। उनलाई पनि गर्मी भइरहेको थियो। अनि म भान्सा कोठाको भुईँमा लडेँ र बाच्चाले झैं हात खुट्टा बजाउँ "मलाई स्क्वर्ट चाहिन्छ, स्क्वर्ट चाहिन्छ" भन्दै म चिच्याएँ। त्यसको केही अर्थ पनि थिएन किनभने हामीसँग स्क्वर्ट नै थिएन। मेरो ठट्यौलीले हामी मरी मरी हाँसेका थियौँ। त्यो हाँसोले हाम्रो दिनभरीको थकान हराएको थियो।

दुई घन्टापछि एक जना साथी हाम्रो घरमा आए। उनी सुडानमा अमेरिकी सरकारको अन्तराष्ट्रिय विकास संस्थामा काम गर्थिन्। उनी सुडानको राजधानी खार्टुममा काम गर्थिन्। युएसएडको सहयोगबाट धेरै आड्रा परियोजना चलेको थियो। त्यसको निम्ति उनले सम्पर्क-अधिकारी भएर काम गरिन्। उनैको आधिकारिक ठेगानामा हाम्रा चिठीहरू आउँथे। त्यसैमा अमेरिकाबाट आएको कपालको निम्ति सामग्रीहरूको बाकस हामीलाई ल्याइदिएकी थिइन्।

बाकस पाउनेवित्तिकै हतारमा मैले त्यो बाकस च्याते। मलाई थाहा थियो कि अमेरिकाका साथीहरूले मन पर्ने चकलेट मेरी श्रीमतीलाई पठाउनेछन्। जब मैले त्यो बक्सा खोलें त्यहाँ त्यही चकलेटहरू देखें। चकलेट पाकेटको मुनी कपाल नुहाएपछि लगाउने दुई बोटल झोल थियो। त्यहाँ अरू कुरा पनि केहि भए झैं मैले महसुस गरें। तल खोतल्दै जाँदा एउटा ठूलो स्क्वर्टको बोटल भेटें।

अमेरिकाबाट मैले कसैसँग पनि पिउने कुरा मागेको थिइँन। तर सुडानको गर्मी मौसममा परमेश्वरले हाम्रो लागि विशेष मनपर्ने पिउने थोक पठाउनुभयो। सुजानसँग त्यो पिउने कुरा मागेको केही हप्ता अघिदेखि नै त्यो स्क्वर्ट खार्टुममा आएको थियो। वास्तवमा हाम्रो सानोतिनो कुरालाई पनि परमेश्वरले वास्ता गर्नुहुन्छ। उहाँ हामीलाई दिन मनपराउनुहुन्छ। "दिनु नै जीउनु हो" (एलेन जी हाइट, द डिजाएर अभ एजेज, पृ. ६२३)। परमेश्वरले यो प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ, "जसले परमेश्वरको खोजी गर्छ उसलाई असल कुराको कहिल्यै पनि अभाव हुनेछैन" (भजन ३४:१०)। जुनवेला म घुक्क्याएर बालक जस्तै भुईँमा लडेर चिच्याइरहेको थिएँ त्यसवेला परमेश्वर हाँस्नुभयो होला र यसो भन्नु भयो होला, "पर्ख तिम्रो निम्ति म केहि खानेकुरा पठाउनेछु।"